

Frances Hodgson Burnett

MICUL LORD

REGIS

MICUL LORD

Ilustrațiile de Mrs. F. H. Burnett

Editura REGIS

www.regiseditura.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Tel.: 021 336 36 33

CAPITOLUL I VESTE NEAȘTEPTATĂ

Cedric însuși nu știa nimic, nici vorbă măcar nu se făcuse dinaintea lui de așa ceva. Știa numai că tatăl său a fost englez fiindcă i-o spusese mama; dar tatăl murise pe când era el așa de mic încât nu-și prea aducea aminte de dânsul; abia îi mai rămăseseră în gând ochii albaștri, mustața mare și trupul foarte înalt al tatălui, și cum îl purta pe umeri dând fuga cu el prin casă. Cedric înțelesese cu vremea, că era mai bine să nu pomenească de tată dinaintea mamei.

Cât a fost tatăl bolnav, băiatul era dus de acasă; iar când s-a întors, nu l-a mai găsit. Mama bolnavă și ea, abia se putea așeza pe scaunul de lângă fereastră. Galbenă și slabă, îi pieriseră veselele gropițe din obraz avea ochii mari, triști și purta haine negre.

— Dragă, o strigă Cedric (așa îi zicea ei tatăl, și de la dânsul învățase copilul), îi merge mai bine tatălui?

Băiatul simți mâinile mamei tremurând, privi lung la ea, apoi îi veni și lui să plângă.

— Dragă întrebă încă o dată, îi merge mai bine?

Dar inima lui de copil îi șopti că ar fi mai nimerit să-și arunce brațele în jurul gâtului ei, s-o sărute și să-și lipească obrazul de obrazul ei; iar dânsa își rezemă capul de umărul copilului și începu să plângă ținându-l strâns în brațe, parcă n-ar mai fi putut să se dezlipească de el.

— Da, îi merge bine, răspunse plângând, lui îi merge bine de tot, dar noi nu mai avem pe nimeni în lume, ne avem numai pe noi.

Și așa mic cum era, înțelesese că tatăl cel tânăr, înalt și frumos n-are să se mai întoarcă niciodată; că a murit, precum auzise și de alți oameni că muriseră, dar tot nu putea dezlega taina care aduce atâta nefericire în lume. Și fiindcă mama plângea de câte ori vorbea el de tata, pricepuse că ar fi mai bine să nu vorbească de dânsul; de asemenea înțelesese că

era mai bine să n-o lase să stea la gura sobei sau la fereastră nemișcată și cu privirea pierdută.

Cunoscuți nu aveau mulți, nici el nici mama; trăiau foarte retrași, dar Cedric nu-și dăduse seama de această singurătate până ce se făcu mai mare și află de ce nu venea nimeni la el. Tot atunci află că mama lui fusese orfană și singură în lume, când o luase tata de nevastă. Era foarte frumoasă și trăise în casa unei femei bătrâne care nu se purta bine cu ea. Căpitanul Cedric Errol, mergând într-o zi la acea bătrână, zări pe tânăra fată urcând repede scara, cu ochii plini de lacrimi; era așa de tristă și de frumoasă, încât n-a mai uitat-o de atunci. După învingerea multor greutăți s-au cunoscut mai de aproape, s-au iubit și s-au căsătorit, cu toate că au nemulțumit rudele prin căsătoria lor. Cel mai supărat dintre toți era tatăl căpitanului, om foarte bogat și cu poziție înaltă, dar violent și plin de ură contra Americii și a americanilor. Avea doi băieți mai mari decât căpitanul Cedric, și, după lege cel mai în vârstă dintre frați era să moștenească titlul și averea familiei, avere foarte însemnată. Dacă murea fiul cel mai mare, venea al doilea la moștenire, și cu toate că se trăgea dintr-un neam de frunte, era puțină speranță pentru cel mai tânăr să ajungă vreodată om cu stare.

Dar natura înzestrăse tocmai pe cel mai mic dintre frați cu daruri, pe care ni le răspândise asupra celorlalți doi mai în vârstă. Era frumos la chip, înalt și mlădios la trup, voinic, mărinos și cu inima blândă de femeie; și-l iubea toată lumea. Cu frații săi nu stăteau lucrurile tot așa; nu erau nici frumoși, nici buni, nici deștepți. Ca studenți la Eton nu-i putea suferi nimeni, nu învățaseră nimic, își pierduseră banii și vremea degeaba, și nu-și câștigaseră nici un singur prieten. Bătrânul Lord, tatăl lor, se simțea umilit văzând că moștenitorul nu făcea cinste numelui pe care-l purta, și că avea să fie un egoist, risipitor, om fără însemnătate și cu nici o însușire generoasă. Bătrânului îi era nesuferit gândul că fiul cel de-al treilea era om destoinic, voinic și înzestrat cu

toate darurile; câteodată parcă-l ura, fiindcă îndrăznise să-și însușească minunatele calități ce s-ar fi căzut să se împreuneze cu faimosul titlu și cu pro-priețurile cele întinse; cu toate acestea se simțea atras spre el. Într-un moment de ciudă îl pornise în călătorie spre America, voia să piardă orice prilej de a-l compara cu frații săi, tocmai când aceștia îl necăjeau din cale afară prin purtarea lor.

Peste șase luni începu să-i fie dor de băiat și-i scrisese să se întoarcă. Scrisoarea se încrucișa cu aceea a căpitanului, în care vorbea de dragostea lui pentru o tânără americană foarte frumoasă, și de hotărârea de a o lua de nevastă. Bătrânul se înfurie la primirea scrisorii; violent era el din fire, dar niciodată furia lui nu fusese așa de grozavă; urlă ca un tigrul, iar peste un ceas se apucă să răspundă fiului său; îi porunci să nu se mai arate prin apropierea casei părintești, nici scrisoare de la el să nu mai vină, și mai zise că poate trăi cum îi place și muri unde-i va plăcea, dar din neamul lui nu mai face parte, și nici un ajutor n-are să aștepte de la ai săi oricât de mult ar trăi.

Pe căpitan îl întrista adânc scrisoarea tatălui, căci își iubea țara și casa în care se născuse; și pe tatăl cel strașnic îl iubea și se simțea plin de compătimire pentru dânsul; dar înțelesese că n-avea nimic de așteptat de la el pe viitor.

La început nu știa cum să-și agonisească viața; nu fusese crescut ca omul ce avea să muncească și nici nu se pricepea la treburi, dar era foarte îndemânat și hotărât, își dădu demisia din armata engleză, și după multă trudă găsind o ocupație la New-York, se însura. Deosebirea dintre viața lui de acum și cea de mai înainte era foarte mare; dar fiind tânăr și fericit în căsnicie, spera că munca îl va despăgubi cu vremea de toate neajunsurile. Închiriasse o casă mică, într-o uliță dosnică, unde se născu băiețelul lui.

Duceau o viață retrasă, liniștită și așa de mulțumită, încât nu s-a căit niciodată că a luat de nevastă pe americanca cea frumoasă și săracă; fiind așa de încântătoare, îi era așa de

dragă, pentru că îl iubea așa de mult! Era într-adevăr o ființă deosebită, și băiețelul le semăna la amândoi, și lui și ei. Deși se născuse într-o casă mică și dosnică, n-a fost pe lume copil mai vesel și mai fericit, înainte de toate era sănătos, avea fire blajină și le era drag tuturor; apoi era frumos de-ți plăcea să te uiți la el ca la o cadra, și în loc să vină pe lume chel ca toți copiii, se născuse cu o pădure de păr blond și subțire ca mătasea, iar la șase luni îi era capul încărcat de zulufi. Ochii îi avea mari și negri, genele lungi și un obrăjor de mâncat; la 9 luni începu să umble și se purta așa de frumos pentru un copil, încât îți era mai mare dragul să stai cu dânsul. Când îl plimba pe uliță cu căruciorul, se uita serios la oamenii ce se opreau să-l mângâie și apoi le surâdea. Nu era vecin, chiar băcanul din colț, deși trecea drept ursuz să nu fi fost încântat să-i vorbească și să-l privească. Cu cât creștea, se făcea mai frumos și mai drăgălaș.

Când ajunsese destul de mare ca să iasă cu dădaca la plimbare, îmbrăcat în rochie scurtă albă, cu pălăria albă pe zulufii aurii, era așa de frumos, cu obrazul ca un bujor, încât atrăgea toate privirile; iar dădaca istorisea apoi acasă cum îi oprise cucoanele pe uliță ca să se uite la el, și cu ce plăcere ascultau la copilul care stătea de vorbă cu ele, de parcă le-ar fi cunoscut demult. Era minunat felul lui de a se împrieteni fără sfială cu toată lumea. Poate că pornea din firea blajină ce o avea, din dorința să fie toți așa de mulțumiți ca el, și de aceea pricepea repede cum îi era la inima fiecăruia. Poate că se dezvoltase astfel fiindcă trăia mereu cu tatăl și cu mama sa, care erau blânzi și bine crescuți; nu auzise nici o vorbă aspră, în casă fusese totdeauna iubit și mângâiat, și astfel în inima lui fragedă încolțise bunătatea și se dezvoltase căldura.

Pe mamă o dezmierdă copilul cu numele pe care îl întrebuința tatăl față de dânsa; văzuse pe tata cum îi purta de grijă și învățase și el să se îngrijească de ea.

Mary era încântată și mândră de băiat. Slujea în casă de pe vremea când se născuse copilul, și după moartea căpita-

nului rămăsese bucătăreasă, dădacă și de toate. Era mândră de trupul lui voinic și mlădios, de felul lui drăgălaș, dar mai ales de zulufii ca aurul ce atârnavă până peste umeri. Muncea mulțumită de dimineața până seara. Ajuta mamei la cusutul hainuțelor și să le țină curate.

— Aristocratic, nu-i așa? avea ea obiceiul să zică. Aș vrea să-l văd pe băiatul din Fifth Avenue¹ care să aibă ochii lui și să-și miște piciorușele ca el! Toți se uită după dânsul când e îmbrăcat în hainele d' catifea neagră, pe care le-am făcut din rochia veche a cucoanei, dar când își ridică în sus capul și își scutură zulufii, parcă ar fi un lord mititel.

Cedric nu știa că seamănă a lord, ba nici nu știa ce e un lord. Prietenul lui cel mai bun era băcanul din colț - acela care trecea drept ursuz, însă cu băiatul era întotdeauna mai vesel. Pe băcan îl chema „Domnul Hobbs”, și Cedric îi arată mare respect. Îl credea om însemnat și foarte bogat, căci avea așa de multe lucruri în prăvălie - prune, smochine, portocale, pesmeți și chiar și trăsură cu cal. Cedric iubea pe lăptar, pe brutar, pe femeia cu mere, dar pe domnul Hobbs îl iubea mai presus de toți, și era așa de împrietenit cu dânsul, încât mergea să-l vadă în toate zilele și stătea ceasuri întregi cu el de vorbă. E surprinzător câte aveau amândoi de istorisit - la 4 iulie de pildă².

Când pricepu, că tata nu se va mai întoarce niciodată simți cât de nenorocită era mama, i se furișă în inimă gândul că trebuia să facă tot ce putea ca să fie iarăși fericită. Nu era decât un băiețel, dar gândul acesta îl îndemna, când se urca pe genunchi: ei, să o sărute și lipindu-și capul buclat de gâtul ei, când se ghemuia binișor lângă dânsa pe canapea, aducându-i jucăriile și cartea de icoane ca să se uite la ele; așa mic cum era, nu putea să facă altceva, iar mângâierea pentru dânsa era mai mare decât își închipuia copilul.

1 Strada bogaților din New-York.

2 Aniversarea zilei când Statele Unite s-au declarat independente de Anglia.

— O, Mary, zise ea într-o zi către servitoarea cea bătrână, sunt sigură că încearcă să mă ajute în felul lui, se uită la mine câteodată cu o privire așa de duioasă de parcă ar avea grijă de mine, și apoi vine să mă mângâie, sau îmi arată ceva. E așa de dezvoltat, încât mi se pare că pricepe tot.

Când se făcu mai mare, avea fel de fel de glume cu care petreceau, și știa așa de bine să-i țină de urât mamei sale încât nici nu avea nevoie de o altă societate. Se plimbau împreună, se jucau și vorbeau amândoi. Învăță să citească de mic și apoi se așeza pe covorașul dinaintea sobei citind cu voce tare basme, câteodată chiar cărți groase din care citesc numai oamenii în vârstă, precum și gazete; Mary auzea de multe ori din bucătărie pe doamna Errol cum râdea de glumele băiatului.

— Ce e drept, spunea Mary băcanului, nu te poți ține de răs, așa e de hazliu. M-am pomenit cu el la mine în bucă tărie în seara când s-a ales Prezidentul cel nou, cu mânuțele în buzunarele hainei, așezându-se dinaintea sobei cu o față serioasă ca un judecător, și a început să-mi zică:

„— Mary, grozav mă interesez de alegere, că eu sunt republican și «draga» e republicană; și tu ești republicană, nu-i așa Mary! îmi pare rău, răspund eu, dar sunt cam pentru partidul celălalt. Să-l fi văzut cum s-a uitat la mine și mi-a zis: Mary, și mie-mi pare rău, că ceilalți duc țara la pieire! Și n-a trecut zi de la Dumnezeu de atunci în care să nu încerce să mă facă să trec la partidul republican.”

Când începeau să vorbească de 4 iulie, nu mai sfârșeau. Domnul Hobbs avea o părere foarte rea despre englezi, și povestind despre Revoluție, spunea lucruri strașnice despre patriotismul și vitejia eroilor americani și despre nemernicia vrășmașului; știa pe dinafară o parte din proclamarea de Independență. Cedric era așa de aprins, încât îi scăpărau ochii, obrazul îi ardea ca para focului, iar zulufii încurcați se făceau ghem; întors acasă abia isprăvea de mâncat și se apuca să istorisească mamei tot ce aflase, încât nu mai încape

îndoială că interesul pentru politică îl „deșteptase în el domnul Hobbs.

Domnul Hobbs citea cu mare luareaminte gazetele, și astfel afla Cedric despre cele ce se petreceau la Washington; și tot domnul Hobbs îi spunea dacă prezidentul Statelor Unite își face datoria sau ba. Iar la ultima alegere prezidențială își ieșiră amândoi din fire, și desigur că fără domnul Hobbs și fără Cedric s-ar fi prăpădit Republica! Apoi domnul Hobbs duse pe băiat la retragerea cu torțe, și mulți dintre cei care purtau faclele, își aduceau aminte mai târziu de un bărbat scund și gros, stând sub un felinar cu un băiețel frumos pe umeri care-și arunca șepcuța în sus strigând «ura» cât îl ținea gura. Nu de mult după alegere, când era cam de opt ani, se întâmplă neașteptata schimbare în viața lui Cedric. Curios că tocmai în ziua aceea vorbise băiatul cu domnul Hobbs despre Anglia și despre Regină; domnul Hobbs se exprima cu asprime contra tuturor lorzilor, dar mai ales față de conți și de marchizi. Ziua fusese foarte caldă, și după ce se jucase Cedric de-a soldații cu alți copii, intrase în prăvălie să se odihnească găsindu-l pe domnul Hobbs supărat, cu ochii ațintiți asupra unui număr din „Illustrated London News”, una era reprodușă o primire la Curte.

— Ha, așa merg lucrurile acum; dar are să li se înfunde într-o bună dimineață, când s-or scula cei călcați în picioare și i-or azvârli în aer pe toți conți și marchizi, câți sunt! Are să vină și asta, s-o ții minte!

Cedric se cocoșase ca de obicei pe scaunul cel înalt de la tejghea, dându-și pălăria pe spate, și vârându-și mâinile în buzunare asculta.

— Ai cunoscut mulți marchizi, domnule Hobbs? întrebă Cedric. Dar conți?

— Nu, răspunse domnul Hobbs indignat; aș vrea numai să văd unul aici la mine, ca să-i dau să înțeleagă că nu-mi trebuie mie hoți și tirani, care să-mi șadă pe lăzile cu pesmeți și să se învârtească în prăvălia mea.

Și era așa de mulțumit că-și vărsase focul încât își ștergea nădușeala de pe frunte privind cu mândrie la lăzile cu pesmeți.

— Poate că nici ei n-ar vrea să fie conți, dacă ar putea fi ceva mai de seamă, zise Cedric simțind o oarecare compătimire pentru condiția de plâns a acestor nefericiți.

— N-ar vrea? răspuse domnul Hobbs. Dar ei se și fălesc, bată-i să-i bată.

Erau în focul vorbirii, când se ivi Mary; Cedric își închipui că a venit să cumpere zahăr; dar nu era asta: servitoarea, galbenă ca ceara părea foarte tulburată.

Haide acasă, băiețele, te cheamă mama.

Vrea să iasă la plimbare cu mine? întrebă Cedric.

— Bună ziua, domnule Hobbs, la revedere. Băiatul, uimit de felul neobișnuit al servitoarei, care clătina mereu din cap, o întrebă:

— Ce-ai, Mary, te-a amețit căldura?

— Nu, dar se petrec lucruri ciudate la noi.

— Nu e bine „draga”, o doare capul de arșița soarelui? Dar nu era nici aceasta. Când sosiră acasă, văzu o șaretă dinaintea scării, iar în salonaș vorbea cineva cu mama. Mary îl urcă repede la etajul de sus, îl găti cu hainele cele mai frumoase de vară, erau de flanelă alba cu o cingătoare roșie, și-i perie zulfii.

— Un lord! Așa i-a zis, lord, îngână ea. Spune că sunt rudă. Lord și conte, cu atât mai rău!

Se întâmplase într-adevăr un lucru ciudat, dar avea să-i spună mama de unde venea toată încurcătura, iar pe Mary nici n-o mai întrebă nimic. După ce s-a îmbrăcat, a coborât pe

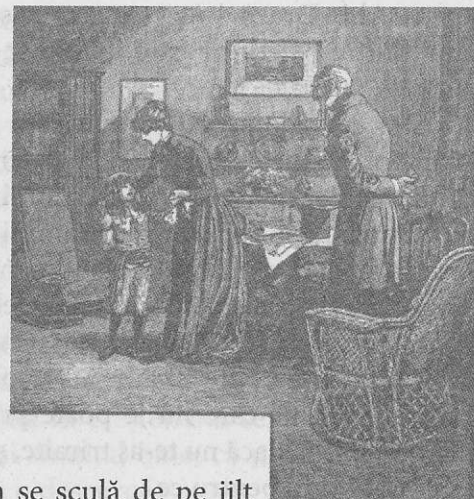

scări și a intrat în salonaș. Un domn bătrân, înalt, slab și neplăcut, ședea pe jilț. Lângă jilț, în picioare, stătea mama, galbenă și cu ochii plini de lacrimi.

— O, Cedric! strigă ea, și se repezi la băiețel, cuprin-zându-l în brațe și sărutându-l speriată: O, dragă Cedric!

Domnul cel bătrân se sculă de pe jilț și privi țintă la copil, frecându-și bărbia cu mâna. Părea mulțumit de priveliște.

— Așadar, zise el răspicat, iată-l și pe lord Fauntleroy!

CAPITOLUL II PRIETENII LUI CEDRIC

Pentru Cedric începu o săptămână dintre cele mai curioase, o săptămână nemaipomenită. Dar și istoria pe care i-o povestise mama, era din cale afară de ciudată! Abia după ce o auzi de două, trei ori, începu să o priceapă. Și apoi ce avea să zică domnul Hobbs, căci era vorba tot de conți? Bunicul era conte, unchiul său cel mare, dacă n-ar fi murit căzând de pe cal, ar fi fost și el tot conte; iar după moartea acestuia ar fi fost conte unchiul cel de-al doilea, dacă nu murea de friguri la Roma. Și chiar tatăl lui Cedric, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost conte; și acum că muriseră cu toții și nu mai rămăsese decât el, Cedric, avea să fie el însuși conte după moartea bunicului, iar în momentul de față devenise lord Fauntleroy.

Când află pentru întâia oară de istoria aceasta, se făcu galben ca ceara.